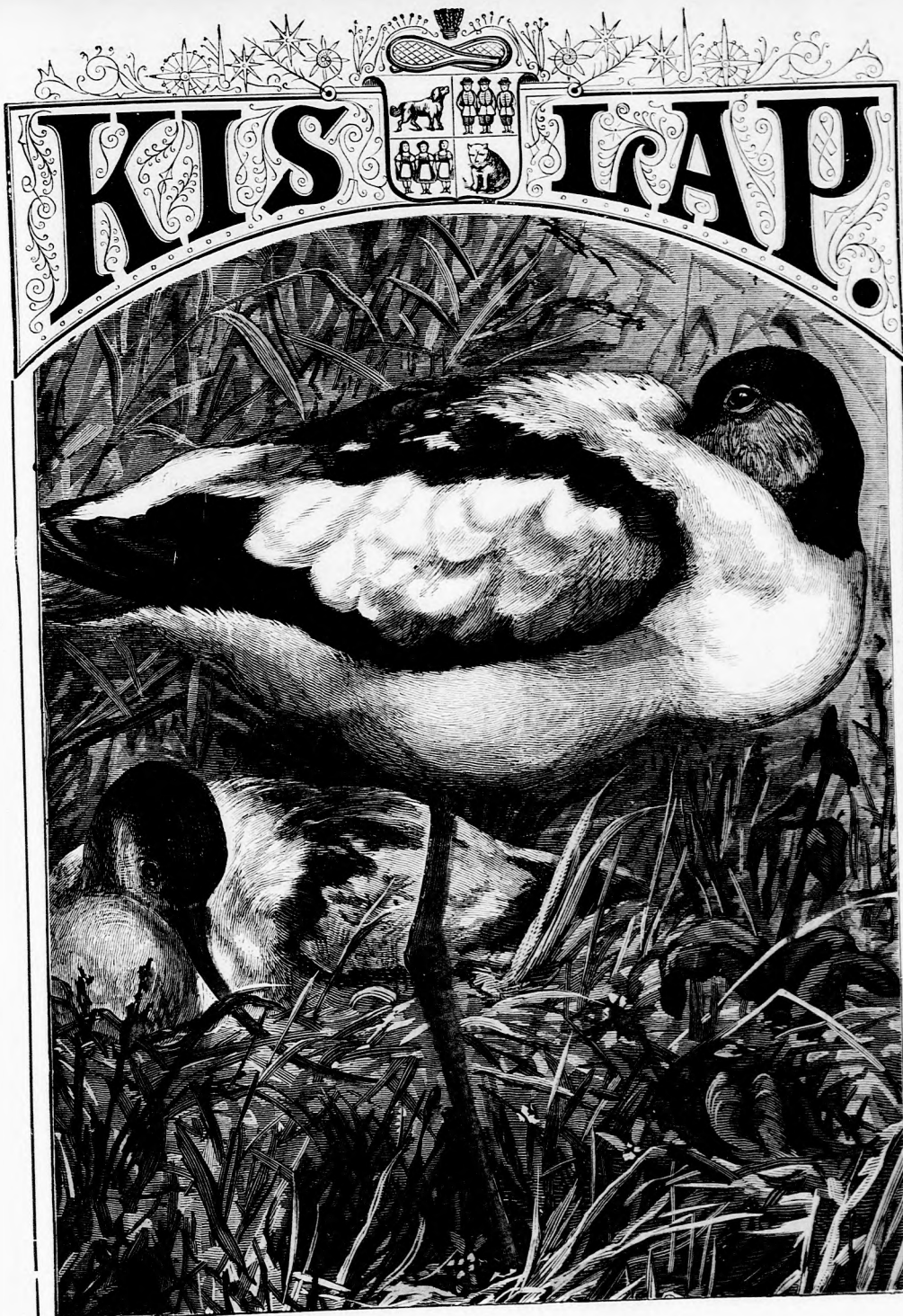

SZÁM.

la, Hirs

szamá-
ag még
riska és
Wieland

ában

A GÖRBE CSÖRÜ GÉM (Lásd a 175. lapon.)

maeum-épület
ársulat.

11. szám. — 1879. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(X. Folytatás.)

MIVEL azonban nem volt kivel, tehát egyedül üldögélt ott a sűrű erdőcskében s gondolt mindenfelére, legtöbbször a kakukra és a tündérországokra, mert a feje mindig tele volt a bölintgató mandarinokkal, a pillangók országával s meg volt gőzödve, hogy nem álmodta, hanem valósággal ott járt közöttük s még egyebet is láthatott volna, ha a kakuk meg nem feledkezett volna róla.

De a kakuk nem feledkezett meg róla.

Egy napon, amint ismét ott ült kedvencz helyén s kissé unottan bámult a magas fák ágai közt röpdeső madarakra, hirtelen meglepetve rezzent össze. Valami ismerős, kedves hangot hallott messziről, de egészen világosan:

— Kakuk! kakuk!

Nyíron, szabadbar, kakukszót hallani, nem épen valami meglepő dolog. De Adorjánnak eszébe jutott, amit nemrég a nagymamától hallott, hogy tudniillik ezen a vidéken soha sem látni és nem hallani igazi kakukot. Ez a madár itt jóformán ismeretlen... hogy tévedhetett tehát most épen ide a kertbe?

— Oh, ez bizonyosan az én bűvös kakukom! gondolá Adorján örömmel. — Eljön megint hozzám, hogy beszélgessünk. Ez nagyon jó lesz, még sohasem láttam nappal.

Figyelmesen hallgatózott. Csakugyan, megint egészen világosan és most már sokkal közelebről hallotta a kakuk szavát.

— Kedves kakuk, jőjj ide, jőjj! Oly régóta nem láttalak s most épen unatkozom! Jőjj, csevegjünk kissé.

De a kakuk nem felelt. Adorján elfojtotta lélekzetét is, annyira figyelt; de nem hallott semmit.

— Te csunya kakuk! Már megint csak boszantgatsz... és épen ma, mikor annyira unatkozom, olyan rossz kedvem van!

Már nemcsak unatkozott, hanem boszankodni is kezdett a kakukra, midőn hirtelen valami zörej vonta magára figyelmét. A bokrok közt mászott, kuszott valami s Adorján azt várta, hogy a kakuk fog a sűrüből előbukkanni. De nem, a kakuk nem lehetett. Az a valami, vagy valaki nehezebb léptekkel járt, a száraz galyak töredezek lábai alatt.. már pedig a kakuknak sokkal könnyebb volna a fák fölött ide repülni. Talán nyulacska, vagy őzike tévedt ide az erdőből... Adorján nem mert mozdulni sem, nehogy elriassa a közeledő látogatót.

Végre széthajoltak a sűrű bokrok és előmászott — nem nyulacska, nem is őzike, hanem egy piros képű kis fücska, egészen kipirult arccal, a bozótól, tövistől megtépett ruhával, összekarmolt kezekkel s lelkendezve a nagy sietségtől és fáradtságtól.

— Hol az a kakuk? Nem láttad? kérdé az idegen fücska.

Adorján nagy csodálkozással bámult jó ideig a fücskára. Már hónapok óta alig látott magához való gyermeket, ismerni pedig már épen senkit sem ismert. Ez a kis fücska jóval fiatalabb volt mint Adorján s kétségkívül valami fücska módon tévedt ide. Soha nem látta azelőtt.

végre A

a kakuk
san tudnem szá
keresztü
mamámhanem e
tövis és
csak netünk! sz
hol te k
Minek btalálni a
A
ezt mo
haragud
fücskavolt a
mondja
majd n
születés
hogy n
de mostA
mert a
tépett
és keze
hogy k
szülök
kozva n

— Ki vagy és mit keressz? kérdé végre Adorján.

— Én? Én Dini urfi vagyok és azt a kakukot keresem. Ide jött, azt bizonyosan tudom, mert folyvást ide hívogatott.

— De itt nincs, láthatod. Aztán ide nem szabad így a sövényen, a bokrokon keresztül betörni, tudod-é? Ez az én nagy mamám kertje!

— Oh persze! Hiszen ez nem kert, hanem erdő, felelt a kis fiu bátran. Csupa tövis és vad bokor közt jöttem . . . az már csak nem lehet kert.

— De mondom, hogy ez a mi kertünk! szólt Adorján kissé boszusan, és a hol te keresztül másztál, az az élő sövény. Minek bujkáltál ott? Azt nem szabad ám.

— De mikor ugy szeretném megtalálni a kakukot!

A kis fiu majdnem könnyezett, amint ezt mondta s Adorján nem tudott reá haragudni. Olyan kicsike és olyan szép fucska volt! Nyájasan kérde tőle:

— Hány éves vagy?

— Oh, már öt éves multam. Télen volt a születésem napja és a dada azt mondja, hogyha jó leszek, hát a jövő télen majd megint lesz. Hát neked szokott-é születésnapod lenni? A dada azt mondja hogy neki is volt, mikor még fiatal volt, de most már nincs többé.

— Hát van neked dadád is?

Adorján ezt meglepetve kérdezte, mert az igazat megvallva, Dini urfi az ő tépett ruhájában, összekarmolt arczával és kezeivel olyan furcsa kis figura volt, hogy bajos lett volna kitalálni, miféle szülők gyermeke lehet. A kis fiu csodálkozva nézett Adorjánra.

— Van-e dadám? Persze hogy van, de még mamám is van ám! Hát neked nincs? Te már talán nagy vagy erre? Azt mondja a dada, hogy aki már nagyra nőtt, annak nem kell dada . . . no, én nem bánom, ha nem is lesz dadám . . . igazán nem bánom . . . De már a mamámat nem engedem, inkább születésem napja se legyen többé. Hát neked van-e mamád?

— Nincs! sóhajtá Adorján szomoruan.

— Hát mért hagytad el?

— Nem hagytam el . . . még kisebb voltam, mirt te most, mikor kedves jó mamám meghalt!

— Oh, igazán sajnálom, szólt Dinike őszinte jószívűséggel, mely egészen megnyerte Adorjánt. — De talán van jó dadád? Az én dadám igen jó . . . csak-hogy mindig pirongat . . . no, képzelem, ma is milyen haragos lesz, ha meglátja, hogy összetéptem a ruhámat, hahaha! Ugy-é? Ez a legócskább ruhám . . . a dada azt mondja, hogy ebben senki sem hinné el, hogy én vagyok Dini urfi, de mást nem akar reám adni, nehogy összetépjem. Van ám nekem szép ruhám is . . . majd fölveszem, ha mamám hazajön.

— Hát nincs itthon?

— Persze hogy nincs. Oh, már régen elutazott . . . beteg volt, aztán a doktor bácsi azt mondta, hogy a hegyek közé kell mennie . . . de onnan majd hazajő.

— És hol laktok?

— Itt a szomszéd faluban . . . nincs messze . . . csak épen a mezőn kell keresztül menni, a házunk mindjárt a falu szélén van . . . onnan jöttem épen most.

— És mért jöttél épen ide?

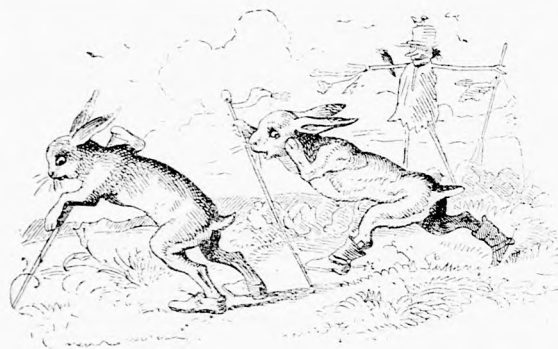
— Mondtam már, hogy a kakuk hívott. Oh, már sokszor hívott, de nem jöhettek ... ma a dadának dolga volt. Így hát megszökhettem. És tudod, én azt hiszem ez valami tündér-kakuk, olyan furcsán hívogatott. Ha rátalálnék, meg is kérném, hogy vigyen el Tündérországba.

— Hiába kérnéd, nem vinne el. Azt mondja, hogy oda magunknak kell megtalálni az utat.

— Hát te ismered? kérde Dinike nagy érdeklődéssel. Beszélte veled? Oh, mondd el, mit beszélt.

(Folytatása következik.)

A R É M.

A NYULFIÉK kis házában
Roppant zaj
S még roppantabb riadás van, —
Nagy a baj!

A káposztás-kert közepén
Ju, ju, juj!
Fenyeget egy rettentő rém —
Bújj el, bújj!

Hamar eszimat a lábunkra,
Hus, hus, hus!
Támaszkodjunk a botunkra —
Fuss, fuss, fuss!

A CSERPÖLYÜ *) ÉS A HARKÁLY.

— Allatmese. —

— Közli: Pali bácsi.

Ugyan ki kopog odakint? kiáltott, álmos szemeit törülve, a cserpölyü, ki épp most jött haza éjjeli vándorlásáról s elszunnyadni készül, mikor a kopogást hallotta. No hát ki az? kiáltá még egyszer.

— Én vagyok! s bedugta fejét a — harkály.

— Jó napot, kedves szomszéd! Egy kukac-fészket érzek itt az ág mögött, azt szeretném kikaparni reggelire.

*) Cserpölyünek, vagy mogyoró-pölyünek hívják azt az egér fajt, mely a fának a héjja alatt akik s a makkot és mogyorót különösen szereti.

— Ha csak ennyi az egész, én tőlem ugyan kopoghatsz. Hanem kérlek, ki ne lyukaszd házikóm falát; tudod, nem szeretem a léghuzamot. Jó étvágyat!

A harkály megköszönte. Kérdősködött hogyléte felől; körülnézett-e már jól az alma- és körtefákon? meddig szándékozik ott maradni? — s itt szavába vágott a pölyü:

— Igaz, édes barátom! Te talán adhatnál nekem egy kis felvilágosítást. Egy pár éjjel már jó lakomát csaptam ama mogyoró-bokron, mely ott áll a gazda háza mögött. Kitünő, pirosbélű mogyoró terem rajta! — De amint a mult éjjel megint ellátogattam oda, képzeld! alig találtam néhány szemet. Nagy

fáradtsággal szedhettem csak annyit, hogy jól lakhattam, holott előtte való éjjel duskáltam a legjavában.

— Biz' én megmondhatom, hová lett. Épen a nagy körtefán jártam tegnap, mikor a gazda gyerekeivel leszedette a mogyorót s köténybe, kalapba rakva, hazavitte mind.

— Ez már baj! bosszankodék a cserpölyü. Csak tudnám, hogy juthatnék a gazda házába, majd visszahordanám én! De az udvaron folyton ott futosnak a kutyák; nem merek közéjük menni; s nem is tudom, hol suhanhatnék beészrevétlenül!

— Már ebben én nem tudok tanácsot adni, szólt a harkály.

— Én gondoltam valamit, jegyzé meg a cserpölyü; ha te segítségemre lennél, lehetne is belőle valami.

— Nos mit? Csak ki vele!

— Hát azt gondoltam, hogy ha te engem a hátadra vennél, s felvinnél a háztetőre, majd csak találnék valami kis lyukacsát, a min bejuthatnánk; s ha zárva lelnők is a padlást: mindketten értünk hozzá, hogyan kell elbánni a deszkával.

— Nem bánom, mond a harkály; ezt a szivességet megteszem neked. Ül a hátamra, majd átviszlek.

— Hová gondolsz! Világos nappal akarsz az emberek házába menni, hogy a sok mihaszna fecske és veréb lármát üssön? Ugyan szépen járnánk! Bevárjuk, míg sötét lesz.

— Nem, este nem megyek. Nem akarok baglyok körmei közé kerülni s borzong a hátam, ha a szárnyas egerekre csak gondolok is.

— Eh, milyen gyerekes vagy! A szárnyas egerek örülnek, ha senkisémbántja őket s a baglyok — azok minden pillanatban kiabálnak; tudni lehet mindig hol vannak. Ha egyszer bejutottunk, ne félj, senki sem háborgat.

— Igen! ha az a bejutás olyan könnyen menne! Mig mi a földélen kopogunk, furunk-faragunk, szépen ránk jöhet valaki s mi történik akkor?

— Furd te ki nappal a lyukat, akkor aztán este rögtön bemehetünk.

— Én, nappal? Világos nappal? Hátha a verebek s fecskék megkérdik tőlem, mit csinálok?

— Csak találsz ki valamit feleletül? Olyan ostobának mégsem tartottalak!

— Persze! te mindent könnyen veszesz. És aztán korom-setét éjjel hogy tudjuk az utat!?

— Majd vezetlek én.

— De kedves szomszéd, szabódék tovább a harkály, ez nem jó szándék! Lehet hogy sikerül, hanem azért akkor sem lesz az rendén. A mogyoró a gazdáé s bizony te nem szeretnéd, ha téged lopna meg valaki.

— Hiábavaló beszéd, válaszolt a cserpölyü. Magad se hiszed. A mogyoró épen úgy termett nekem, mint a gazdának: az az egész, hogy te félsz, gyáva vagy.

Ez sok volt a harkálynak. Haragudni akart, mert nem tűrhette, hogy gyávanak nevezzék; a cserpölyü csak nehezen tudta kiengesztelni.

— De hát mondd meg, miért nem állsz reá? kérde a pölyü a kibékülés után.

— Mert az alkuban rám nézve nincs köszönet; én nem nyerek vele semmit.

— Ahá, ez a bibéje a dolognak!

— Nem tagadom, felelt a másik. Minek lopjak én életem, jó hirnevem veszélyeztetésével — a te számodra!

Ravasz arczczal felele erre a cserpölyü:

— Hát nem tudod, hogy a mogyoróban szép, kövér kukaczk lakik, mely olyan izletesnek látszik hogy magam is mindig sajnáltam eldobni. Mondom neked, ez egészen kettőnknek való vállalat, tied a kukacz, enyém a mogyoró.

Ezzel le volt győzve a harkály. Tett ugyan még ellenvetést, de elhalgattata a kövér kukaczkokra való kilátás s végre megegyeztek. A harkály megígérte, hogy nappal elkészíti a lyukat a házfödélben este visszatér.

A szárnyas egér már röpködött a ház körül s alig volt már egy kis alkonyi világosság, a mikor a harkály a cserpölyühöz beállított.

— Nos, elkészítetted a lyukat? kérdé a cserpölyü.

— El; hanem, komolyan mondom, rosszul éreztem magamat mellette. A verebeknek azt mondtam ugyan, hogy a padlás-ajtóban egy fa-féreg van, melyet szeretnék onnan kivenni; de a gazda is látott s az komolyan csóválta meg fejét.

— Ugyan hallgas! Azt hiszed, hogy a gazda úgy őrzi mogyoróit, mint a hétfejű sárkány? Jőjj, hadd üljek a hátadra; fogjunk a munkához.

A harkály nem szólott többet; a cserpölyü ráült a hátára s egy szempillantás alatt ott voltak a ház-födélben. A cserpölyü bujt be először a lyukon; a harkály pedig farkába kapaszkodott hogy

el ne tévedjen a sötétben. Szerencsésen be is jutottak; a pölyü szaglászni kezdett s megérezé, hogy a mogyoró a padlás másik szögletében áll. Ha egyedül lett volna, egy pillantás alatt oda talál; de a harkály ki a sötétben alig tudott járni, oly erősen kapaszkodott farkába, hogy többször figyelmeztetni kellett: ki ne szakítsa valahogy. Hosszas botorkálás után értek csak a célhoz.

Csakugyan ott volt kiterítve száritás végett a sok mogyoró; az egérke menten hozzá látott. Egyiket a másik után ropogtatta éles fogaival s a mint egy egy férgesre talált, oda nyújtá a harkálynak. Ez eleinte nem sok étvágyat érzett, mert bizony inába szállt a bátorsága; hanem a mint látta, milyen jól megy minden, kezdett nyugodtabb lenni.

A lakomának azonban mégsem érhatték békével végét. A mint ott motoztak, zörögtek, meghallotta a gazda macskája, a czirnos. Lassan oda settenkedett közelükbe s a mikor épen legmohóbban falatoztak, közéjük ugrott, egyik karmával az egér, másikával pedig a harkály után kapva. S ez még szerencsájük volt. Ha a czirnos csak egyikökre csap: az bizonyosan ott veszett volna; így miud a ketten elszabadultak. A cserpölyü csak farkát hagyta az elenség karmai között s befutott egy rözse csomóba míg a harkály véres fejjel menekült egy kifeszített ruhaszáritó kötélre.

Igy kellett tölteniök az éjszakát, mert a macskától való félelmében egyikök se mert mocczanni sem. A macska végre megunt a várakozást s a mint szürkülni kezdett, lesompolygott a padlásról.

Ezt látta a harkály, előszólitá a cserpölyűt, mert bár haragudott reá, mégsem mert egyedül eltávozni.

A mint a lyukon kívül ismét a nagy almafán voltak, hol az egérke lakott, leverten bucsuztak el egymástul. A harkály nem mert szemrehányást tenni, mert bűnösnek érezte magát és örült, hogy élve megmenekedett s egyenesen haza repült fel ségéhez, kinek a kalandról egy kukkot sem mondott el. Ez, amint meglátta a férje véres fejét, annyira megijedt, hogy az ijedség következtében fiai, melyek azután születtek, mind veres fővel jöttek a világra.

Azóta egy harkály sem lopja a gazda mogyoróját s mindnyájan viselik fejükön a vörös foltot, mint a hajdani bűnrészeség emlékjelét.

A cserpölyűnek is kijutott a magáé, mert ettől fogvást minden cserpölyűnek olyan gyöngö a farka, hogy ha valaki hozzá nyúl, rögtön a kezében marad.

ÜRES HAJÓ.

(Képpel a 168—169. lapokon)

HSÁK rá kell nézni, mindjárt látszik, hogy üres. Magasan emelkedik ki a vízből, nem úgy, mint a mikor a mult héten lefelé jött Pozsonyból Budapestre. Akkor tele volt buzával és úgy bemerült a vízbe, hogy a hullámok egészen az alsó ablakot érték; de ezek jól el voltak zárva, be nem törhetett rajtok a víz.

Mihály gazda jó vásárt csapott Budapesten, eladta mind a sok szép buzát s jócska összeg pénzt dugott zsebre. Hajója megüresedett, de most már hogy jut vele ismét haza? Lefelé könnyen jött, elhozta a víz magától; de már fölfelé nem visz ám, lovakat meg nem hozott olyan messziről, hogy felvontassa. Se baj! van gőzhajó, jó

pénzért ez is felvontatja. Vastag kötéllel oda kötik a gabnáshajót a gőzhajóhoz s aztán szaporán haladnak a víz folyása ellenében is. Nincs is másnak dolga, csak épen a kormányosnak, hogy a hajó mindig helyes irányban legyen; a többiek kényelmesen pipázgathatnak. Holnap estére bizonyosan hazajutnak.

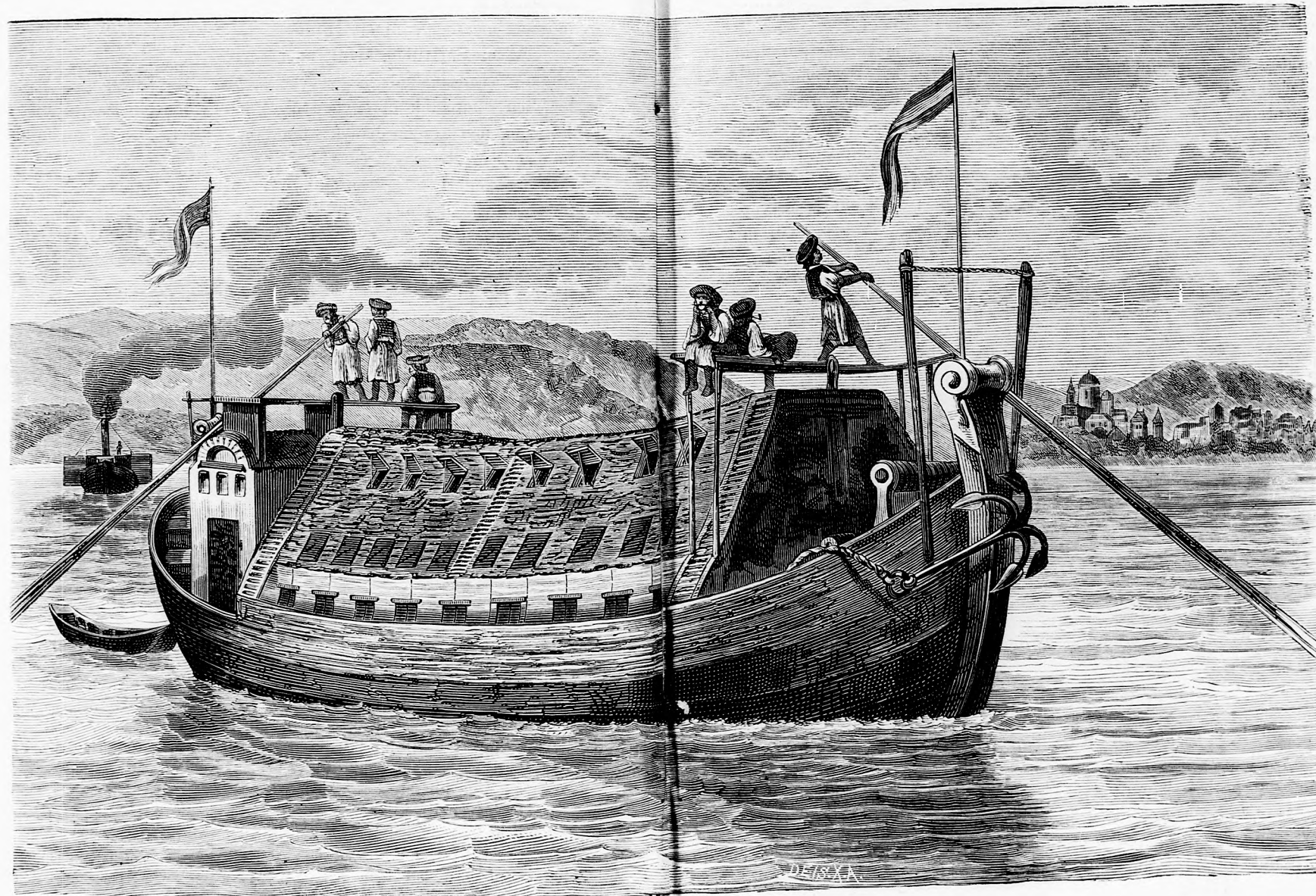
Most épen a gyönyörű fekvésű Esztergomhoz érnek, hol magas hegy tetejéről néz le a nagyszerű székesegyház, mely előtt a hajósok áhitattal kalapot emelnek, hálát adva az Urnak, hogy megjutalmazta fáradságukat.

SÁRKÁNY- eregetés.

ME itt van
márazósz,
Hazafelé
megy a csósz
A nap heve
már nem ég,
Hűvösebb is
lett a lég.
Fejem fölött
valj' mi zaj
van?

Madár suhog a magasban?
Föltekintek s mit látok meg? . .
Szörnyü sárkány ottan lebeg
Az az dehogy, dohogy szörnyü —
Nagyon szelid, nagyon könnyü,
Hiszen kis barátom Gyurka
Papirosból ragasztotta.
Van két füle, nagy üstöke,
Hosszu fark lebeg mögötte,
S végtelen szálon bocsátja
Föl a kéklő magasságba.
Fecske, gólya nem is tudja
Hirtelen mi áll utjokba?
Nézik hosszan ijedezve:
»Valj' mi Isten teremtése?»

ÜRES HAJÓ. (ld a 167. lapon.)

FERIKE ÉS TERIKE.

— Kicsi elbeszélés a kicsinyeknek. —

(Négy képpel.)

RAM Teremtőm! Már megint mit törtél össze, Terka!

Igy kiáltott föl nagy ijedten a mama, mert a szomszéd szobából hirtelen nagy esőrómpölés hallatszott s nem lehetett kétség, hogy valami edény esett a földre, azt pedig biztosan előre lehetett mondani, hogy Terka ejtette el. Mert messze földön nem volt olyan szeleburdi, gondatlan kis leány. Amit kezébe vett, az tört, szakadt, mert soha sem ügyelt oda, ahol dolga volt.

A mama fölugrott és a másik szobába sietett, — hát csakugyan igaza volt! Ott állt Ferike egy szék mellett, ijedt, sirásra hajló arccal és bámult a földre. Bámulhatott már! Száz darabra törve hevert ott egy szép csésze.

— Az Istenért, mit tettél! szólt a mama. Összetörted a nagymama kedvenc csészejét, melyből már husz nőt esztendő óta kávéz!

... SZÁZ DARABRA TÖRVE A CSÉSZE.

— Oh .. én .. én nem akartam, dadogá a kis leány. De ez a szék ... ez épen itt az utban állt ...

— Persze, és azt akartad volna, hogy a szék térjen ki! Bizonyosan félre bámultál valamire. És épen ezt a drága csészét kellett eltörnöd! Mit fog a szegény öreg mama mondani! Most menj hozzá egyenesen, kint van a kertben ..

kérj bocsánatot és vallj meg neki mindent.

— Oh, kedves mama ... csak azt ne! Nem tudnék a nagymama elé lépni ..

— De igen, meg kell tenned. Ez a legszebb büntetés, amelyet reád szabhatnak. Egy szót se! Menj a nagymamához.

Terka sirdogálva utnak indult s ki is jutott a kertbe.

De mikor arra gondolt, hogy fogja a nagymamának elmondani a csésze sorsát, akkor végkép elhagyta bátorsága s a helyett, hogy a lugas felé ment volna, hol a nagymama kötögetett, balra fordult s a hátsó ajtócskán kiszökött a kertből a mezőre.

Nem messze a kertből folydogált egy kis patak; a patak partján pedig egy kis fiú ült s ez már messziről kiáltá:

— Terka, jöjj ide! No, mi a baj? Miért sirsz?

Ferike szólott így, a kis leány testvére. Terka odament és elmondta baját, aztán csodálkozva kérdé:

— De hát neked mi a bajod? Hiszen csupa víz vagy!

— Az ám! Kavicsot szedegettem a patakban, aztán megcsusztam és ruhástól beleestem a vízbe. De az nem baj... itt megvárom, míg megszárad a ruhám, aztán majd bemegyek.

Csak hogy ez kissé másképp fordult, mint Feri urfi remélte. Mert épen e pillanatban jelent meg egy komoly arcú férfi a hátuk mögött: az apa, ki szigorú hangon mondá:

— Nem megtiltottam-e, hogy ... SZAPORÁN GYALOGOLTAK. (Lásd a 172. lapon.)
itt a patakban pacsolj? Rögtön jöjj haza, öltözzél át! Aztán majd beszélünk!

Feri urfi látta, hogy ennek a feleség sem tréfa s az a beszélgetés épen nem lesz mulatságos. Ő is sírásra fogta tehát s így Teri is, Feri is pityeregve ballagtak az apa előtt be a házba, Itt az apa a csésze történetét is megtudta s nagyon komolyan így szólott:

— Feri, öltözzél száraz ruhába, aztán várj itt reám. Te is maradj itt, Terka.

Feri átöltözött, de mialatt ezt tette, mindinkább növekedő félelemmel gondolt a büntetésre, mely reá várt. A kis leány pedig még inkább szepegett.

— Jaj Istenem, mi lesz velünk! siránkozték Terike.

— Nem kapunk osonnát, se vacsorát...

— És talán bezárnak a sötét kamrába...

— Vagy valami borzasztó nagy leczkét kapunk! Oh! Én be nem várom! Én megszőköm!

— Megszökni!

— Meg! Neked is azt tanácsolom! Szökjünk hama! Most épen nincs itt közel senki, elosonhatunk!

— Oh! De hiszen azzal még nagyobb hibát követünk el...

— No persze!

Hát nem hallottad, hogy Lajos bácsi is megszőkött... az apa testvére... és maig sem jött haza. Mért ne szökhethnénk meg mi is?

Erré a kis Terka nem tudott felelni, csak azt mondta még, hogy már is éhes, mit fognak majd vacsorálni?

— Oh, azon könnyen segítünk. A pohárszék nyitva van... ott találunk süteményt, gyümölcsöt eleget.

Találtak is, telerakták zsebeiket és mikor az apa nemsokára benyitott a szo-

bába, már csak hült helyöket találta. Ekkor már messze kint voltak a mezőn és szaporán gyalogoltak, — maguk sem tudták, hová. (Lásd a képet a 171. lapon.) Utoljára mégis eszébe jutott Terikének kérdezni:

— De hát hová megyünk?

— Majd meglátjuk! Lajos bácsi sem tudta eleinte, hová megy.

— És aztán hová jutott?

— Hát egy nagy városba s ott aztán beállt katonának.

— Igen ám, de mi nem állhatunk be katonának!

— Nem baj, felelt Feri urfi könnyedén. Majd találunk valami egyebet.

Mentek tehát szaporán tovább s már rég nem látták szüleik házát, de azért min-

dig csak mentek tovább, mignem végre Terike már egészen elfáradt.

— Jaj, én már nem bírok tovább menni, sohajtá. Aztán, nézd, már a nap is lement, esteledik . . . ilyenkor már vacsorálni szoktunk . . . aztán lefekszünk.

— Nem bánom, hát vacsoráljunk. Nézd, amott van egy pajta, tele szénával . . . ott pompás helyünk lesz éjszakára.

A szénás pajtában nem volt senki, elhelyezkedtek benne kedvök szerint, aztán hozzáfogtak a vacsorához.

— Mégis csak jobb vacsoránk szokott lenni otthon, szolt Terike. Mára sült csirkét készítettek, hallottam.

— Ugy sem kaptunk volna belőle, vigasztalá Feri urfi. Sütemény és gyümölcs is jobb mint semmi.

Ezt a böles igazságot Terka is belátta s megnyugodva ette meg, ami épen volt. Mikor mindent megettek, egy zugocskába szénát hordtak össze. lefeküdtek s csakhamar elaludtak.

Másnap Terike ugyancsak bámult, mikor jó ágyacskája helyett ezen az idegen helyen, egy csomó szénán találta ma-

gát. Eleinte félálmában azt hitte, hogy még mindig csak álmodik; de mikor egészen fölöcsudott, meggyőződött, hogy bizony valósággal megszökött hazulról s most itt valami idegen, ismeretlen helyen van. Feri urfi sem látszott olyan bátornak, mint tegnap este; de azért még tartotta magát és talpra ugorva mondá:

— No, menjünk tovább!

. . . SZÉNÁT HORDTAK ÖSSZE.

— Igen, de hová? Oh, én éhes is vagyok . . . mit reggelizünk?

— Most semmit . . . majd később . . . bizonyosan találkozunk jó emberekkel, akik segítenek.

— Oh Feri, menjünk inkább haza! Nekem nincs kedvem tovább menni!

— Persze! Most már haza sem találánk. Nem tudjuk, merre jöttünk a mezőkön át. Csak menjünk egyenesen tovább.

Terike kénytelen volt engedelmessé válni, mert ha Feri itt hagyja, mit csinál? Megindultak tehát és mentek tovább, de

. . . CSODÁLKOZVA NÉZETT RÁJOK. (Lásd a 174. lapon.)

már nem olyan szapora léptekkel, mint tegnap. Fáradtak is voltak, éhesek is és falu, tanya még csak közel sem látszott. A nap már jó magasan járt s forró sugarai még kinosabbá tették a két kis szökevény vándorlását. Már alig-alig vánszorgtak, midőn Feri végre felkiáltott:

— Né, amott egy falu! És ott a fá alatt ül egy ember . . . azt megkérjük szépen, mondja meg, hol kaphatnánk egy kis ennivalót.

Nemsokára ott voltak a fánál, mely alatt egy fiatal, de igen komoly, majdnem szomorú képű ember ült s éppen egy almát

készült megenni. Feri urfi bátran elébe, lépett és elmondta kérdését. A fiatal ember csodálkozva nézett reájok. (Lásd a képet a 173. lapon.)

— Van-e pénzetek? kérdé tőlük.

— Pénzünk? Az... az nincs! felelt Terka őszintén.

— De hát honnan jöttök, kik vagytok?

— Mi Ujfaluból jövünk.

— Ujfaluból? kiáltá a fiatal ember és izgatottan föluggott. Ismeritek-e ott a Mezei ur házát?

— Hogyne? Hiszen az a ami apácánk háza! felelt Feri urfi büszkén, egészen megfélekedve, hogy ily módon elárulják magukat.

— Micsoda? Hát ti talán megszöktetek?

Csak most vették észre, hogy elárulták magukat. Terka tulajdonképen nem igen bánta, mert már megelégette a kalandot s remélte, hogy ez a fiatal úr hazaviszi; Feri urfi azonban szeretett volna elszökni. De a fiatal ember megfogta.

— Ne szaladj kis fiam! mondá nyájasan.

Aztán kikérdezte, vallatta őket s mikor mindent megtudott, megmagyarázta nekik, mily esztelenséget követtek el, mikor gyermeklétükre neki indultak a világnak, hol senkit sem ismernek s nyomorultan elveszhetnek volna.

— Oh Istenem, csak otthon lehetnék megint! sóhajtá Terike. Inkább eltünnék akármilyen büntetést!

— No's, hát menjünk haza! szólta az idegen.

— Velünk jön? kérdék a gyermekek örömmel.

Az ifju némán intett fejével, aztán megindultak. Már dél volt, mikor porosan, fáradtan megérkeztek a gyermekek szüleinek házába. A fiatal ember nyitott be a szobába, hol a szülők s a nagymama javában busultak a gyermekek eltünne miatt. Mikor a fiatal embert megpillantották, meglepetve kiáltottak fel, ez pedig a a nagymama elé borulva mondá:

— Anyám, jó édes anyám, vétettem ellened, bocsásd meg!

A jó öreg asszony könnyezve megölelte az ifjut, a gyermekek apja pedig nyájasan mondá:

— Isten hozott vissza, Lajos öcsém!

A két gyermek a nyitott ajtón kívül halgatta ezt.

— Micsoda? Ez a Lajos bácsi ki megszökött volt! szólta Feri.

Ekkor beléptek ők is és követték Lajos bácsi példáját s ők is bocsánatot nyertek, mert Lajos bácsi így szólta:

— Kedves bátyám, bocsáss meg nekik az én kedvemért, ne zavarja szomorúság visszatérésem napját. Sokat szenvedtem, mióta elhagytalak, de kárpótol az, hogy e két kis bohót még idején megmenthettem és visszahoztam.

Terike és Ferike soha sem gondoltak többé szökésre s nem is történt semmi bajuk többé.

KÉPREJTVÉNY.

COR

A GÖRBE-CSÖRÜ GÉM.

(Képpel a czimlapon.)

TALÁN már olvastátok a természetrajzban, hogy vannak egyes állatfajok, melyek lassanként kivesznek, úgy hogy már vagy épen nem, vagy csak nagyon ritkán találhatók. Ilyen állat volt például a bölény, mely hajdan magyar hazánk erdőségeiben is tanyázott, de most már sehol sincs Európában, csak Oroszország egy nagy részében, hol nagy gonddal őrzik őket.

A madarak között is vannak egyes fajok, melyek mindinkább kivesznek s míg ezelőtt száz esztendővel csapatostul lehetett látni pl. azt a görbe-csőrű szép gémfajtát, melyet a czimlapon bemutatunk nektek, ma már csak ritkaságként találhatni messze az északi tájak csöndes, posványos vidékein.

E madár tudományos neve Avosetta Recurrirostra, vagyis görbe-csőrű avosetta. A gázlok fajából való s hosszú lábaival, mint a mi golyánk és gémiünk, pompásan tud vizben gázolni. Lába ujjait uszóhártya köti össze, úgy hogy szükség esetén uszni is tud; de ezt csak ritkán teszi, mert a mély vízben nem tudja eleségét megkeresni. Elesége tudniillik mir denféle vízi rovarokból áll; a vizek, mocsarak szélén gázolva, hosszú csőrét bedugja az iszapba s onnan kiszedegeti prédáját. Szájában olyan finom érzése van, hogy az iszap, homok között is rögtön megérzi a rovar.

Fészket a földön, sűrű nád és más vízi növény közé rakja s ha valami ellenség meglepi, fölugrik és sántaságot színelve biczeg tovább, hogy maga után csalja az ellenséget, mely az öreg madárban könnyen vélvén szert tehetni jó prédára, ott hagyja a fészekben ijedező tehetetlen kicsinyeket. De mikor már messzire elcsalta az ellenséget, úgy hogy ez hamarjában nem tud visszatálatni, akkor a

ravasz öreg madár gyorsan visszaröpül fészkéhez és elviszi kicsinyeit biztosabb helyre.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 8-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kárpátok.“

Helyesen fejtették meg: Csizman-czay Emília, Gizella és Lujza, Kann Gyula, Mivecz M., Goldhammer Jenő, Bagi Milike, Neumann Marzi és Andor, Pécsy Irma, Mühlrad Mór, Ullmann Jenő, Burger Lujza, Weber Klára, Augenstein Miksa, Teitlbaum Arthur, Strassburger Malvine és Emil, Kállay Mártha, Neumann Aurél, Szentirmay Béla, Lichtmann Mór, Schimmelburg Francziska és Lazarsfeld Ágosta, Berkovics Aranka, Villi, Mariska, Roxer Terézia, Scherer Anna, Buday Emma, Farkas Ida, Wieland Aladár, Dolecsko Irénke, Schuk Jakab, Stern Sándor, Csávósy Melanie, Gizuska és Náci, Hirs Háni, Mike Juliska, Laky Gizella, Paczka Margit, Anna és Sándor, Berzeviczy Gyula, Zlinszky Ida és Aladár (saját írásotok? F. b.), Kauders Ilka, Ella és Lajos, Wanka Feri, Bognár Matyika, b. Gudenus Natalie, Géza és Arthur, Dienes Lenke, Gyertyánffy Jenő, Gajdáty nővérek, Gaylhoffer Erzsi és Jancsi, Zajzon Irma és János, Gubányi Gizella.

»KIS LAP« XVII. köt. 8-ik számában közölt tréfás kérdések megfejtése:

„Libatoll. Hering. Fa-iskola.“

Helyesen fejtették meg: Fischer Jenő, Bagi Milike, Pécsy Irma, Hegyi Imre, Burger Lujza, Goldhammer Jenő, Strassburger Malvine és Emil, Neumann Aurél, Sebastiani Izabella, Hortense és Emília (részben), Zlinszky Ida és Aladár, Csávósy Melanie, Gizuska és Náci, Pollák Rebeka, Hugó és Béla (részben) b. Gudenus Natalie, Géza és Arthur.

A »KIS LAP« XVII. köt. 7-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Simonyi Ilona, Wolkenberg Gizella és Béla, Nagy Dezső, Dienes Lenke.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Horváth Etelka. A tréfás kérdések jök: csak azt akarom tudni: a magad eszéből kerültek-e, vagy csak hallottad, olvastad? — **Arany Irén.** Már most a megoldást küldöd s a rejtvényt

magát nem. Csak nem hiszed, hogy minapi leveledet féré tettem? Hová lennék a sok levél-től, ha mindegyikét meg akarnám tartani. Hiszen csak azokból is, melyeket a héten vettem, alig látszom ki, pedig nem vagyok valami kicsi vékony emberke. A francziák fogadtatásának leírását olvastam a lapokban s úgy mint te, én is örültem, hogy szívesen látták őket, mert bizony megérdemlik. Élénk levelkédben örömem telt. — **Jegesi Mariska.** Ugy soraid tartalma, mint gondos írásod egyaránt megnyerte a tetszésemet. A dobsinai képekből egyik közelebbi számban közlök vagy kettőt. — **Rosenberg Emil.** A te »Félegyháza« képrejtvényedet számtalanszor küldték már be nekem a »K. L.« főállása óta minden héten legalább egyszer. Már most számitd ki: kilencedfél esztendő alatt hányszor? Megjelenni persze csak egyszer jelenhetett meg. — **Kozma Mariska** üzeni **Horváth Etelkának** Orosházára, hogy szeptember közepéig lakása: Balaton-Füred, Szüts-féle nyaraló, azontul Budapest, Sugárút 35. szám. — **Assáel Leontin.** Az elpusztult Szegeдрől küldött leírásodban sok jó részlet van s némi igazításokkal közölném, ha a »K. L.«-ban nem sokkal a katasztrófa (s nem chatasztrófa) után nem jelentek volna meg az elpusztult város egyes pontjai rajzban, magyarázó szöveg kíséretében. Előadásod mindenesetre dicséretes; de az ne képezze becsavagyad tárgyát, hogy valamely közleményedet nyomtatva lásd. — **Brenner Eulália.** Rejtvényedben a csillagképletet nem értem. Magyarázd meg. — **Kádár Böske.** Forgó bácsi igenis volt már Norvégia-ban és látta az éjféli napot. — **Wertheim Pali.** A kis rejtvény valóban ügyes. Szívesen is közlöm. — **Avar Jóska.** Az ez idő szerént élő legjobb hegedűművészek: Vieuxtemps, Wieniavszky, Joachim, Wilhelmi, Sarasate, Sauret, és a 14 éves kis Dengremont, aki valóban csodagyermek. Ezek közt a legnagyobbak egyikike Joachim József, hazánkfia. Van ő rajta kívül is még néhány jeles hegedűművésznök: ezek Auer Lipót, Reményi Ede és Huber Jenő. — **Engelmann Izidor.** Ha válaszoltam leveledre, akkor mire való a figyelmeztetés? Ha nem? — akkor nem kaptam. Kissé zavaros soraidat azonban nem ártana magyaráznod. — **Jeszenszky Géza.** Ügyesek. Mindakettőnek sorát fogom ejteni. — **Klein Henrik és Mór.** Hol maradt a megfejtés? Küldjétek be még egyszer. — **Horváth Ilma.** Bernáth Gáspár tudommal nem irt gyermekek számára. — **Strassburger Malvina.** A szíves meghívást köszönöm, de nem élnék vele sajnálatomra, mert ugyanakkor fontos teendőim kötnék le a fővárosához. Pedig 14 éves zongoraművész bátyádat nagyon szerettem volna hallani. — **Dobrsánszky Olga.** Csak azzal a reménnyel tartogatom-bíztatgom magamat, hogy élő szó-

val fogom viszonzni szíves, meleg soraidat. Akkor aztán nagy lesz közöttünk a beszélgetés! P. úrral még nem találkoztam. — **Lehotay Pista.** A nyomdászatban fa-betűk is jönnek alkalmazásba, de csak a nagy hirdetémenyeknél. — **Neumann Aurél.** A leveled rongyos is, piszkos is. Pedig kijelentettem már ezen a helyen: hogy az ilyes hanyagsággal ép úgy vétsz a jó szokás ellen, mintha mosdatlan kézzel s rongyos gallérral jelennél meg. — **Zadubánszky Róza.** Magam is nehéz szívvel látlak megválni a »Kis Lap«-tól, mert növendék lány létedre nagyobb szabású lapra van szükséged. Ámde azért, mint magad is írod, összekötöttesben maradunk egymással hugoskád révén. Irénkét, az én új kis olvasómat, ép oly örömmel üdvözlöm, mint a mily sajnálat-tal bucsuzom el tőled. Szépen írott utolsó levelkédet elteszem emlékül. — **Ványi Gábor.** A rizsnek, narancsnak, indigónak nem hazája ugyan Magyarhon, de már tettek velök eléggé biztató kísérleteket. Az is igaz, hogy a magyar füge nem valami nagyon édes. Hanem aztán a magyar őszi barackknak s szőlőnek zamatban nagy e világon nincsen párja. — **Schlesinger Vilma** és **Cohn Gizi.** Kivánságtok, a szindarabra nézve, nem sokára teljesedésbe fog menni. A rejtvény rég megjelent a »Kis Lap«-ban. — **Ghyzcy Palika.** A rejtvényekhez hasonlókat közöltem már. Persze, te is rábukkantál, mint az, aki megelőzött. — **Wolkenberg Gizella.** Sajnálom, hogy gyöngékedel; de remélhetőleg, amire Forgó bácsi postája szemed elé kerül, már jobban is érzed magadat. Résztvéteért fogadd köszönetemet. — **Dorina.** Bájós kis tréfa. De már nagyobbacska való. A »M. O.«-ban fog megjelenni. Kívánunk zavartalan jó egészséget. A kedves apróságnak ezer és egy üdvözetlet! A szomszéd igazat beszélt. — **Deuts Arthur.** M. köszöni a megemlékezést. T. néni megérdemli ragaszkodásodat. — **Lázár Lina.** Versikéd a dicséretre érdemes, de a közölhetőség igényeinek még nem felel meg. — „A kis tanuló.“ stb. Irányuk nemes, formájuk gyarló. — **Gubányi Gizella.** Jó felfogásról tanuskodik; de ami a nyilvánosság-ra van szánva, annak gondosan szerkesztett alakot is kell adnunk. Például ha csinos rimekben pörögne, rögtön kiadnám. — **Paczka Margit.** Mind jó, de — a »K. L.« régiebb folyamaiban már egytől egyig megjelentek. — **Baghy Béla.** »Kis Lap«-példányod, mint panaszkodol, mindig fölívga s megkésve jut kezédhez. A kiadóhivatal azt üzeni, hogy csak az ottani postán mulik. Mert innen, mint a többi 6000 példány sértetlenül indíttatik utnak, a te példányodat is tisztán adják fel. — **Merfort Victor** és nem Victor Merfort.) Magyarországnak most 65 vármegyéje van s így a rejtvény nem talál.